

3 — Sva njena deca odlaze u suton

Promeškoljila se. Grumenje otvrdle zemlje zabijalo joj se u stomak. Zamisljala je kako ga vrhom lovačkog noža razbija na komadiće. Pipnula je oštricu zadenutu za pojas, ali je nije izvukla. Umereni bol joj je, na kraju, održavao neophodnu pažnju. Izvadila je flašu vode iz ranca, otpila gutljaj i vratila se posmatranju kolovoza.

Sunce se nalazilo blizu horizonta. Planirano je da bude tako. Imala je osećaj, ipak, da joj nemilosrdno prži potiljak. Navikla je na svakakve vremenske uslove. Sada joj se činilo da bi lakše obavila zadatak po ledenoj kiši.

Znojila se pod teškim zelenim ogrtačem. Kapljice su se slivale niz njeno lice srednjih godina, maskirano bojom. Nije smela da dozvoli da joj voda uđe u oči. Dohvatila je pakovanje maramica, obrisala se, a zatim zarila lice u šaku prašine, raspoređujući je po koži. Nije pravila veće pokrete. Mirna i skoncentrisana, posmatrala je kroz optički nišan.

Dugo se bavila ovim poslom. Odavno je prošlo vreme kada je satima, nepomično ležeći, mogla da čeka metu. Bez potrebe da popije vodu ili obavi nuždu. Njeni nadređeni znali su to. Iz nekog razloga, nisu je povlačili. I dalje je redovno dobijala naporne misije. Smatrala je da to ima veze sa činjenicom da ih je retko ko obavljao uspešno kao ona.

Otpila je još jedan gutljaj i bacila pogled na sat. Vozilo bi trebalo da se pojavi svakog trenutka. Laknulo joj je. Mislila je kako će uskoro moći da odmori zgrčene mišiće u kadi, uz čaj i sendvič. Još jedan dokaz popuštanja samodiscipline, prošaputala je, naglo se trгнуvši iz sanjarenja.

Automobil se pojavio iz krivine. Kotrljao se lagano kao usporeni snimak. Usmerila je pušku ka prednjim sedištima. Muškarac je vozio, žena je spavala. Pomerila je vrh oružja ka zadnjem sedištu. Tamo je sedeo osmogodišnji dečak i gledao kroz prozor. Za tren joj se učinilo da je pogledao pravo u nišan, a onda ga je udar metka u glavu odbacio na suprotnu stranu sedišta. Vozilo je, uz škripu guma, stalo. Spakovala je pušku i ranac, i vratila se u svoje vreme.

Promeškoljila se. Sitno kamenje zabijalo joj se u butine. Razmišljala je kako je trebalo da ponese deblje cebe. Napipala je kišni mantil u rancu, u nameri da ga postavi ispod sebe, ali ga nije izvukla. Izvadila je flašu vode, otpila tri gutljaja i vratila se posmatranju kolovoza.

Sunce se nalazilo blizu horizonta. Računar bi je uvek vraćao u *suton*. Tada su najbolji uslovi za pogodak. Ona se, ipak, znojila. Dozvolila je da joj voda ude u oči. Tek onda je izvadila maramicu i obrisala ih. Prosula je malo vode na suhu zemlju kako bi blatom prekrila prebrisanu kožu. Šaku je zaustavila nadomak lica.

Predugo se bavila ovim poslom, razmišljala je, posmatrajući blatnjavi dlan. Odavno je prošlo vreme kada je mogla da čeka. Bez fizioloških potreba, bez lutanja misli. Njeni nadređeni kao da nisu marili za to. Oduševljeni novom tehnologijom koja im je omogućavala da menjaju sadašnjost utičući na prošlost, slali su je iz zadatka u zadatak, da uklanja buduće „neprijatelje svetskog mira i stabilnosti“. Iz nekog razloga, bila je najbolja u tome.

Otpila je još nekoliko gutljaja i bacila pogled na sat. Nepogrešivi računar je, kao i uvek, precizno izračunao trenutak pojavljivanja vozila. Pogledala je kroz nišan. Žena za volanom. Iza nje sedeo je desetogodišnji dečak. Budući neprijatelj mira u svetu, kako su joj rekli. Podigao je pogled sa stripa. Bila je uverena da je uhvatio belinu oko njenih očiju. Imao je vlažan, radoznao pogled. Posmatrali su se neko vreme, a onda je povukla obarač. Dečakova glava trznula se neprirodno, dok mu je omlitavljeno telo klizilo sa sedišta. Vozilo se zaustavilo uz škripu guma.

Spakovala se sporije nego obično. Praćena majčinim kricima, koji su se odbijali o okolne planinske masive, vratila se u svoje vreme.

Promeškoljila se. Nije imala razloga za to, ali se ipak meškoljila. Razmišljala je kako je trebalo da ponese još vode. Napipala je gotovo praznu flašu u rancu, ali je nije izvukla. Dovoljno je popila, pomislila je, vrativši se posmatranju kroz prozor na dvadeset prvom spratu.

Sunce se nalazilo iza zgrade. Računar ju je, po nebrojeni put, vratio u *suton*. Tada oružje kojim su opremljeni daje najbolje rezultate, učili su je na treningu. Retko ko je završio tu obuku, iako su svi bili vođeni idealima boljeg sveta. Većina je odustajala posle prve simulacije. Ona je istrajala. Do danas.

Na znoj se navikla. Više ga nije brisala. Puštala je da joj se kapi slivaju niz lice i vrat, ispod uniforme, niz grudi. Opet je posegla za flašom. Pištolj koji je držala u istoj pregradi, preprečio joj je put i podsetio da mora da štedi vodu i bešiku. Nije više mlada, ne može da čeka kao ranije, prekorila se.

Pogledala je na sat. Za koji trenutak pojaviće se na prozoru preko puta. Namestila se u udobniji položaj, posmatrajući kroz nišan. Devojčica. Imala je pet godina i upravo je gledala goluba na svom prozoru. Pažnju joj je privukla devojčicina plava šnala, crno prošarana na ivicama. Sećala se iste. Otac joj je kupio davno. Veliki put prešla je od tada.

Dugo već sumnjala je da radi za ličnu korist nadređenih. Svet se nije promenio sa korišćenjem nove tehnologije. Samo su neki postali bogatiji. Neki su zavladaali svetom. Dugo već u misije je išla po navici, mislila je. Samo da bi sačuvala smisao smrti za koje je bila kriva. Nije znala šta bi drugo sa njima. Dugo već lagala je sebe i živela u nasilno skrojenoj varci ubijanja zbog višeg cilja.

Nanišaniła je devojčicino čelo. Do mozga joj je doprla svest o jakoj žeđi. Tupo se zapitala ima li vremena da popije vodu. Zavukla je ruku u pregradu ranca.

Ptica je prhnula.

Devojčica se trgnula.

Povukla je obarač.